

Hun skabte et vildt dansk væksteventyr

Winnie Liljeborg var medstifter af Pandora. Nu fortæller hun for første gang sin personlige historie. Første kapitel handler om, hvordan det lykkedes en bankuddannet kvinde fra Rødovre og hendes daværende mand at skabe en af de største erhvervssucceser i nyere tid. Side 4-19

Foto: Simon Fals

Læs også: Ugen der gik: Slettede sms'er og Vestas-nedjustering ■ Dag ti i minkkommissionen ■ Boligejere undervurderer behov for energirenovring ■ Temaauktion med fokus på kvindelige kunstnere

Da Winnie Liljeborg sammen med sin eksmand i 2008 solgte 60 pct. af smykkevirksomheden Pandora til kapitalfonden Axcel, blev hun yderst formuende, men fortsatte sit arbejde i virksomheden. Selv efter Pandoras børsnotering to år senere forblev hun menig medarbejder i bogholderiet, frem til hun stoppede sin erhvervskarriere i 2012.

“Jeg er bare Winnie”

Winnie Liljeborg var medstifter af Pandora og blev yderst formuende, da smykkevirksomheden blev solgt til kapitalfonden Axcel og senere børsnoteret. Nu fortæller hun for første gang sin personlige historie og sætter ord på de oplevelser, der førte til skabelsen af en af de største danske erhvervssucceser i nyere tid. Dette er kapitel ét af to

Af Tom Okke Foto: Simon Fals

Hun husker, at solen var fremme den dag i marts. Det havde været en god dag på kontoret, og kollegerne i hendes team havde alle sagt pænt farvel til hende. Det var selvfølgelig en lille smule vemodigt at have sidste arbejdsdag, men det føltes også okay. Som om tiden nu var den helt rette.

De sidste to år i Pandora havde ikke været så gode. Før i tiden var hun altid blevet inddraget og hørt i alle mulige sammenhænge, men nu var det, som om den nye ledelse ik-

“Det var mit endegyldige farvel til Pandora. Jeg husker det som en dejlig dag, hvor jeg gik glad ud ad døren. Jeg smilte og var stolt over det, jeg havde nået i mit liv med Pandora, men jeg var også glad for at stoppe”

Winnie Liljeborg

ke rigtigt forstod, hvordan de kunne bruge sådan en som hende. Direktøren spurgte ikke længere ind til noget eller forhørte sig om virksomhedens dna. Det var egentligt mærkeligt, eftersom hun nok var en af dem, der kendte virksomhedens værdier bedst. Hun havde trods alt været med til at bygge Pandora op helt fra bunden.

Men hun accepterede tingenes tilstand. Og hun passede stadig sit job i virksomheden som helt almindelig bogholder fra kl. 8 til 16, på nær den ene dag om ugen, hvor hun havde fået lov til at holde fri. Det var en ordning, hun virkelig satte pris på, for den gav hende tid til tanker, og dem var der mange af.

Skulle hun helt forlade Pandora? Sætte et endegyldigt punktum for livsværket og bare finde sig et nyt job? Starte op på ny som selvstændig? Eller noget helt tredje? Hun anede det ikke, men hun vidste, at hun snart skulle videre med sit liv. Tiden var kommet.

Nu havde hun endelig truffet en beslutning, og som hun stod der foran Pandoras røde murstensbygning på Hovedvejen i Glostrup, føltes det faktisk godt. Hun trak vejret helt ned i maven. Satte

sig ind i bilen og kørte hjemad mod Roskilde. Foråret var på vej. En ny start. Et nyt liv.

Endegyldigt farvel

Winnie Liljeborg havde sidste arbejdsdag i smykkevirksomheden Pandora for lidt over ni år siden. Helt præcist fredag den 30. marts 2012. Det er en dag, hun endnu husker helt ned i detaljerne.

“Ja, for pokker da. Det var jo en dag, jeg havde brugt to år på at forberede mig på. Jeg vidste, at den dag skulle jeg videre med mit liv. Det var mit endegyldige farvel til Pandora. Jeg husker det som en dejlig dag, hvor jeg gik glad ud ad døren. Jeg smilte og var stolt over det, jeg havde nået i mit liv med Pandora, men jeg var også glad for at stoppe.”

Winnie Liljeborg smiler og afventer det næste spørgsmål. Men så tager hun selv ordet igen. Der er noget, hun gerne vil tilføje:

“Jeg valgte at blive som menig medarbejder i Pandora i flere år, efter min eksmand og jeg havde solgt virksomheden. Først til kapitalfonden Axcel i 2008 og senere i 2010, da Pandora gik på børsen. Jeg havde ikke så travlt med at komme videre,

men havde brug for at tænke mig godt og grundigt om. Jeg ville gerne runde oplevelsen ordentligt af og være velforberedt inde i mit hoved. Jeg kunne slet ikke forestille mig bare at stoppe med at arbejde og så sidde derhjemme på en stol og tænke: Hvad vil jeg så nu? Jeg havde brug for de år til at finde ud af, hvem jeg var, og hvordan den næste fase af mit liv skulle se ud.”

Og egentlig er det årsagen til, at vi taler sammen i dag, for Winnie Liljeborg er i sensommeren 2021 endelig landet et sted i livet, hvor hun er klar til at tale. Klar til at fortælle sin historie og klar til at sætte ord på nogle af de oplevelser, der førte til etableringen af Pandora og et af Danmarks vildeste væksteventyr nogensinde.

Det første interview

Vi mødes første gang i august 2021. Aftalen er klar: Der må ikke tages noter, og samtalen må ikke optages – hverken på diktafon eller mobil. Der er ikke tale om et interview, men en såkaldt kaffesnak, der skal afgøre, om der er kemi mellem os og dermed basis for at gå videre, så vi på sigt – måske – kan lave et egentligt interview til offentliggørelse.

Sådan er vilkårene, for Winnie Liljeborg er ikke bare sådan en, man ringer og laver en aftale med. Faktisk er det første gang nogensinde, hun taler med en journalist, for hun har aldrig haft behov

for – eller lyst til – at stå frem i offentligheden. En del af forklaringen skal findes i det faktum, at hun efter salget af familievirksomheden Pandora til kapitalfonden Axcel i 2008 blev yderst formuende. Ifølge flere erhvervsmedier fik hun sammen med sin daværende mand, medstifter Per Enevoldsen, samt parrets fælles søn Christian Enevoldsen lidt over 2 mia. kr. for 60 pct. af Pandora, og da først børsnoteringen i 2010 var en realitet, steg formuen yderligere med flere milliarder.

Så sent som i 2020 fik Winnie Liljeborg yderligere succes med sine private investeringer gennem Liljeborg-koncernen, og hun kunne i det svære coronaår polstre egenkapitalen med 510 mio. kr. Det anslås, at hendes formue i dag ligger et sted mellem 5 og 6 mia. kr., hvilket placerer hende på en samlet tredjeplads over landets rigeste kvinder.

Winnie Liljeborg har dog siden sin exit fra erhvervslivet haft mere end travlt med at dele ud af formuen, og hun er bl.a. grundlægger af den almennyttige Liljeborgfonden, ligesom hun flere gange har brugt private midler på at støtte forskellige velgørende projekter, men den del vender vi tilbage til, for på det famøse kaffemøde står det hurtigt klart, at der er meget mere at tale om end blot årene med Pandora, og allerede tre dage senere lander der en e-mail i indbakken med for-

“Jeg er så glad for Roskilde, for her kan jeg bare være mig selv, og folk er altid søde. Det minder mig på den måde lidt om Rødovre”

Winnie Liljeborg

I udkanten af Roskilde har Winnie Liljeborg overtaget Dyskærsgaard – en trelænget, tidligere landbrugsejendom – som hun på sigt vil totalistandsætte og indrette til hovedkvarter og samlingspunkt for alle de projekter, hun søsætter gennem Liljeborg-koncernen og Liljeborgfonden.

slag til nye datoer og steder, vi kan mødes. Og denne gang til et rigtigt interview.

Med udsigt til vandet

Winnie Liljeborg smiler, da hun tager imod på gårdspladsen foran Dyskærgaard – en trelænget tidligere landbrugsejendom nær Roskilde, hvor hovedhuset i dag fungerer som nyindrettet hovedkontor til Liljeborg-koncernen.

Til dagligt sidder her tre-fire administrative medarbejdere, men det er planen, at antallet skal stige, eftersom mange af de velgørende projekter, Winnie Liljeborg har sat i søen, vokser i både omfang og antal.

Humøret er højt, og Winnie Liljeborg viser rundt på gården, som hun har ejet siden 2019, og som hun har store planer med.

“I de her længer var der tidligere stald, men vi håber at kunne få godkendelse til at indrette kontorfaciliteter og mødelokaler, for se lige den udsigt,” siger hun og peger ud over Roskilde Fjord, der ligger blot et par hundrede meter ude i horisonten.

“Er her ikke smukt?” siger hun flere gange.

“Vi vil selvfølgelig restaurere og istandsætte med respekt for den oprindelige byggeskik, ligesom vi også primært involverer lokale arkitekter og håndværkere. Jeg synes, det er en god måde at give noget til den egn, jeg nu er en del af,” siger Winnie Liljeborg, som ikke oprindeligt kommer fra Roskilde, men fra Rødovre, hvor hun boede

hele sin opvækst og helt indtil 2008, da hun flyttede ind i et hus i landsbyen Veddelev et par kilometer uden for Roskilde.

“På det tidspunkt var jeg blevet skilt, og vi havde solgt Pandora, så jeg trængte til noget luftforandring,” siger hun og afviser, at hun lige så vel kunne være flyttet op nord for København og have indrettet sig i en strandvejsvilla med udsigt til Øresund.

“Nej, det ville ikke være mig. Jeg bryder mig ikke så meget om at bo inde bag en høj hæk med fine krukker i haven. Det er slet ikke et sted, jeg hører hjemme. Jeg tror simpelthen ikke, jeg kunne føle mig tilpas der. Jeg er så glad for Roskilde, for her kan jeg bare være mig selv, og folk er altid søde. Det minder mig på den måde lidt om Rødovre.”

Klassisk arbejderfamilie

Winnie Liljeborg nævner ikke bare Rødovre en enkelt gang, men utallige gange under vores samtale, for den københavnske bydel, der ligger ca. 10 km vest for Rådhuspladsen, fylder stadig en stor del af hende, og på mange måder er Rødovre en del af hendes dna, siger hun.

“Rødovre er sådan en klassisk arbejderbydel, og jeg kommer selv fra en helt almindelig arbejderfamilie. Min far var handskemager, og min mor bogbinder. Det er to erhverv, der næsten ikke findes i dag, men både min mor og far arbejdede meget hele deres liv. Der var ikke altid så mange pen-

BLÅ BOG | Winnie Liljeborg

- Winnie Liljeborg (født Nielsen), 65 år og opvokset i Rødovre vest for København. Uddannet elev i Handelsbanken, hvor hun var bankassistent i perioden fra 1973-1980.
- Fra 1982 medstifter af smykkeengrosvirksomheden Populair Smykker, som hun grundlagde sammen med sin daværende ægtemand, guldsmeden Per Enevoldsen. Virksomheden tager i 2000 navneforandring til Pandora, som bliver en verdensomspændende smykkesucces.
- Winnie Liljeborg sælger i 2008 sammen med sin eksmand Per Enevoldsen 60 pct. af Pandora til kapitalfonden Axcel, og virksomheden bliver børsnoteret i 2010. Winnie Liljeborg stopper sin aktive erhvervskarriere i 2012 og har siden beskæftiget sig primært med velgørenhed og filantropi.
- I 2018 stifter hun den almennyttige fond Liljeborgfonden, der støtter udsatte børn og unge, sårbare mødre samt kulturelle aktiviteter i Roskilde-området.
- Winnie Liljeborg bor i Roskilde og har sønnen Christian Enevoldsen (43) fra sit tidligere ægteskab med Per Enevoldsen. Sønnen er i dag bosiddende i Thailand, og Winnie Liljeborg er farmor til tre børnebørn.

ge, og senere blev min mor rengøringsdame på skoler og plejehjem, mens vi børn var små,” fortæller Winnie Liljeborg, der er den mellemste i en søskendeflok på tre.

“Min mor havde ofte svært ved at få husholdningspengene til at passe, så det var mest det, mine forældre kunne skændes om, når vi om aftenen skulle til at sove, for der var sjældent penge nok, og det bar min barndom også præg af.”

I skolen var hun især god til tal og matematik, mens det sproglige haltede lidt bagefter. Forældrene så helst, at hun tidligt kom ud at tjene nogle penge frem for at læse videre på gymnasiet, så en dag faldt hun ved lidt af et tilfælde over en annonce i avisen.

“Jeg husker det stadig tydeligt, for jobannoncen stod oppe i øverste venstre hjørne af lokalavisen. Det var Handelsbanken, der søgte elever, og jeg tænkte ikke så meget over det, før jeg ringede til banken og blev bedt om at komme til samtale.”

Under jobsamtalen bladrer personalechefen Winnie Liljeborgs karakterbog igennem, og han konstaterer, at det ser lovende ud.

“Han sagde til mig, at jeg havde fine terminskarakterer i orden, tal og matematik, så han tilbød mig faktisk et job lige på stedet.”

Winnie Liljeborg bliver som 17-årig elev i Handelsbanken, og hun får fuldstændigt styr på, hvordan man holder orden i økonomien og sørger for, at tallene altid stemmer i regnskabet.

“Det var sådan en helt almindelig bankuddannel-

“Størrelsen på ordrerne voksede også, og nu var det virkelig nogle store beløb, jeg måtte fakturere. Jeg tror egentlig ikke, det gik op for os, hvor bragende en succes vi stod med i hænderne. Vi knoklede jo bare løs i alle døgnets timer”

Winnie Liljeborg

se, men bagefter tilbød de mig at fortsætte i banken, og jeg blev der, helt indtil jeg fyldte 24 år. Jeg nåede at få syv gode år i banken.”

Kom ind fra gaden

I mellemtiden er Winnie Liljeborg blevet kæreste med Per Enevoldsen, der er uddannet guldsmed, og parret bliver i 1978 forældre til sønnen Christian. To år senere køber de en lille guldsmedeforretning på Nørrebrogade 108 i København, hvor

Per Enevoldsen bruger mange timer ude på værkstedet, hvor han nørkler med alskens reparationer.

“Kunderne var primært folk, der kom ind fra gaden for at få repareret et lille smykke eller få lavet et nyt af nogle af deres gamle familiemedlemmers aflagte smykker. Det var ikke just det, Per drømte om, dengang han blev guldsmed, og han syntes, det var lidt kedeligt,” husker Winnie Liljeborg.

“Men så skete der jo det med guld- og sølvpriserne,” siger hun.

“De steg helt vildt, og folk var ivrige efter at få solgt deres gamle smykker. En dag satte Per en annonce i Nørrebrobladet, og samme morgen stod der folk i kø i en lang række ned ad Nørrebrogade. Alle ville ind i butikken for at sælge deres guld og sølv. På et tidspunkt var der så travlt, at det, jeg kunne tjene på en måned i banken, kunne vi tjene på en enkelt dag i butikken, så det hang

I starten af 1980'erne vælger Winnie Liljeborg at sige farvel til sit gode, faste job i Handelsbanken for i stedet at hjælpe sin ægtemand, der har overtaget en gammel guldsmedeforretning på Nørrebrogade 108. “Jeg følte ikke selv, det var usikkert, for nede i banken havde de jo sagt, at de var glade for mig, og at jeg altid kunne komme tilbage. Så jeg var frisk og tog en chance,” siger hun. I dag er guldsmeden for længst lukket, og andre forretninger har indtaget adressen.

I starten af 1980'erne stiger priserne kraftigt på guld og sølv, og Winnie Liljeborg hjælper sin ægtemand med at smelte gamle smykker om til guldbarrer. "Vi havde købt og fået opstillet en smeltedigel hjemme i min mands forældres kælder, hvor vi kunne smelte smykkerne om til guldbarrer. Dem solgte vi så videre gennem Dansk Edelmetal, og det tjente vi en fin sum penge på," husker hun.

slet ikke sammen. Jeg valgte at sige op i banken." Winnie Liljeborg fortæller, at hverken hendes forældre eller svigerforældre var trygge ved det valg. De syntes, det var for risikabelt at sige farvel til et trygt og godt job i banken – og især nu, da de både havde hus, forretning og en lille søn.

"Men jeg følte ikke selv, det var usikkert, for nede i banken havde de jo sagt, at de var glade for mig, og at jeg altid kunne komme tilbage. Så jeg var frisk og tog en chance."

Kunderne vælter ind

I den lille guldsmedeforretning tager udviklingen fart, og kunderne vælter ind. Winnie Liljeborg får sat det hele i system.

"Kunderne kom ind i butikken og lagde smykkerne på disken. Så stod vi og vejede af og havde sådan et prøvesystem, hvor vi kunne se, hvilken karat der var tale om. Derefter skrev jeg det hele ned i nogle bøger, vi havde købt til formålet, og det var både med navn og legitimation, for der skulle stå helt nøjagtigt, hvad vi havde købt. Det var meget vigtigt, for hver onsdag kom Ove Dahl inde fra Politiets Afdeling C for at kigge bøgerne igennem. Han skulle sikre sig, at der ikke var tyvekoster blandt de varer, vi havde taget ind," fortæller Winnie Liljeborg.

"Det skete da også, at han sagde: "Uh, dén der er ikke god. Den er stjålet," og så fik han selvfølgelig varerne med sig."

Om aftenen efter lukketid sidder Winnie Liljeborg hjemme i huset og registrerer dagens mange handler, men der er også dage, hvor hun hjælper Per Enevoldsen med at smelte smykker.

"Vi havde købt og fået opstillet en smeltedigel hjemme i Pers forældres kælder, hvor vi kunne smelte smykkerne om til guldbarrer. Dem solgte

vi så videre gennem Dansk Edelmetal, og det tjente vi en fin sum penge på," husker hun.

En del af pengene går til at etablere en ny virksomhed, der ser dagens lys i 1982 og får navnet Populair Smykker. Det er den virksomhed, der mange år senere bliver til Pandora.

"I Populair begyndte vi at sælge smykker, som Per havde fundet på sine rejser ude i Østen. Vi havde været sammen derude et par gange i starten af 1980'erne, men nu var det primært Per, der rejste derud, mens jeg blev hjemme og passede både Christian og butikken. Nogle gange var Per væk i en hel måned, og så stod jeg alene i guldsmedeforretningen. Min far var i mellemtiden blevet dyrepasser på Statens Serum Institut, og jeg husker, at han ofte kom forbi, når han fik fri, og så hjalp han mig med at lukke, for han kunne ikke lide, at jeg skulle stå der helt alene. Så iførte han sig Pers hvide kittel og gik ud og lukkede fordøren."

Rundt på Sjælland

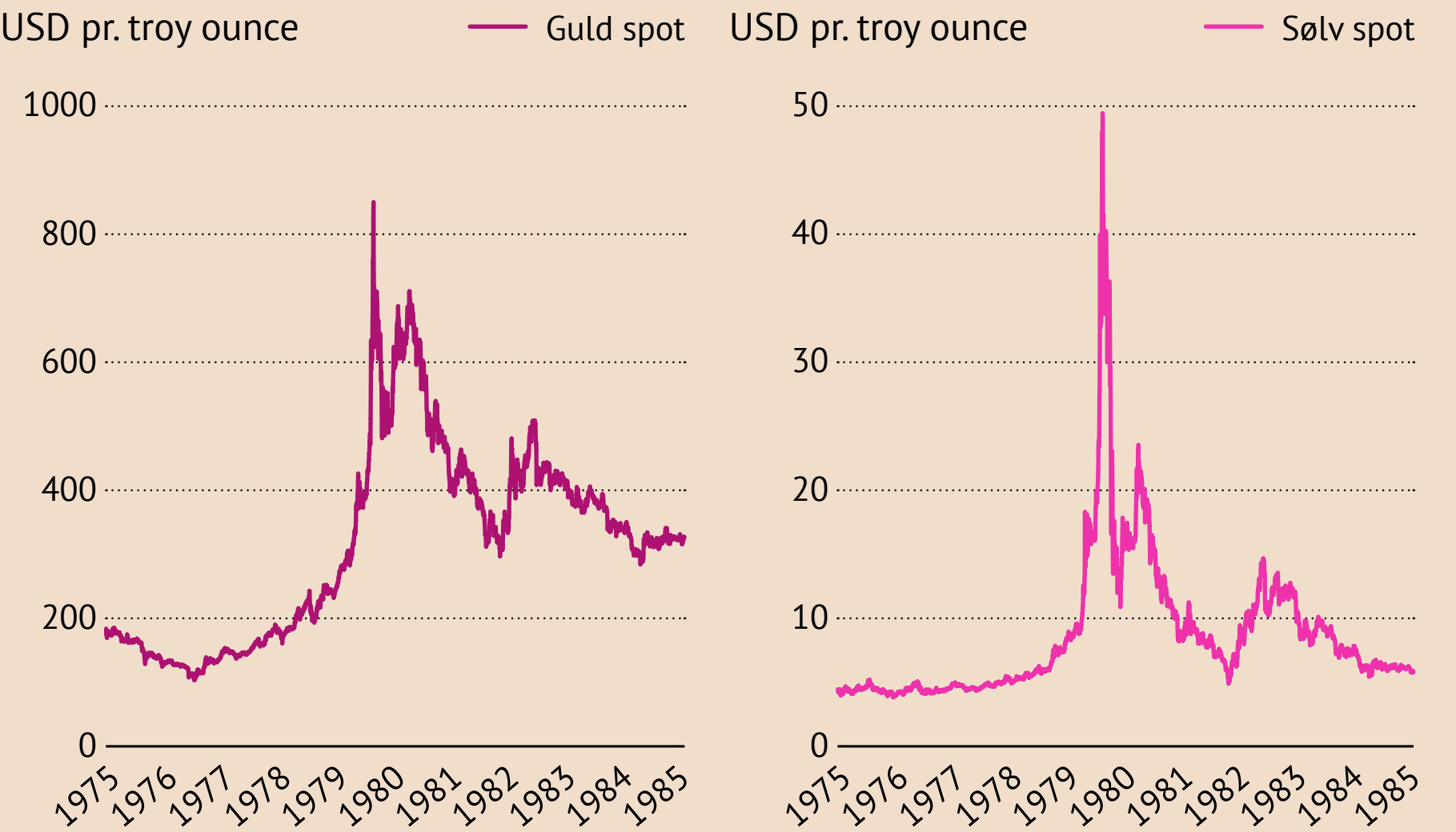
Arbejdsdelingen i Populair Smykker var enkel: Per Enevoldsen rejser primært til Thailand for at finde gode, salgbare smykker, hvorefter parret i fællesskab laver en kollektion, som Winnie Liljeborg får til opgave at sælge hjemme i Danmark.

"Jeg kørte så rundt på Sjælland med smykkerne i en kuffert eller to og forsøgte at få dem solgt til de lokale guldsmede, der tog godt imod dem, men vores konkurrenter sagde: "Sådan noget indisk junk." Men faktisk var det kvalitetssmykker i rent guld og sølv. Sådan noget gik Per meget op i," siger Winnie Liljeborg, der med tiden bliver bedre og bedre til at sælge.

"Jeg kunne godt lide at snakke med folk, og jeg havde også en stolthed i at få solgt noget. Men of-

Prisudviklingen på guld og sølv fra 1975 til 1985

Kilde: Børsen Fakta, Bloomberg • Grafik: MHH

te var det nogle meget lange dage, og jeg kunne godt have tænkt mig, at alle guldsmedene lå på striben, for dengang var der ingen gps, så jeg måtte hele tiden køre efter kort og sørge for at lave alle mine aftaler på forhånd.”

Op gennem 1980'erne vokser virksomheden støt, og Per Enevoldsen udvikler et omfattende netværk i Thailand. I 1989 etablerer han endda eget smykkeværksted nær Bangkok, så han kan sikre sig, at både design og kvalitet lever op til de høje standarder, han ønsker sig.

Hjemme i Danmark er det Winnie Liljeborg, der står for driften af virksomheden, og hun tager sig både af bogholderi og personale – selv da der op gennem 1990'erne bliver ansat ekstra medarbejdere. Men da 00'erne banker på, sker der noget, der får afgørende betydning for ægteparret og deres fælles virksomhed.

Det perfekte navn

Per Enevoldsen får i 1999 fremstillet et armbånd med små vedhæng – såkaldte charms – i ædel-

“Jeg havde det sådan, at nu ville jeg også gerne selv til at nyde lidt af den frugt, vi havde samlet i kurven, så mit liv ikke kun handlede om Pandora”

Winnie Liljeborg

metal og ægte sten, og armbåndet sælger nærmest sig selv, husker Winnie Liljeborg.

“Da vi var rundt i butikkerne og hos landets guldsmede for at vise det frem, havde de allerede hørt om armbåndet. Det var simpelthen sket via mund til mund, for alle talte om de nye armbånd, selvom vi knap nok havde markedsført dem. Ordreerne væltede ind, og jeg kunne næsten ikke følge med,” siger Winnie Liljeborg og fortæller, hvordan navnet Pandora efterhånden tager mere og mere over:

“Vi pakkede vores armbånd i sådan nogle små æsker, som vi kaldte Pandoras æsker, og det greb om sig. Jeg gik meget op i, at smykkerne blev pakket ens i alle æskerne, og det skulle altid være en god oplevelse at åbne en æske fra os. Det var ligesom en del af oplevelsen, og derfor valgte vi navnet Pandora. Det var et godt navn, der også ville fungere i udlandet.”

Men parret har i starten af 00'erne svært ved at følge med efterspørgslen, og Winnie Liljeborg husker, at hun både må tage aftener og weekender i brug for at nå til bunds i ordrebunken. Alligevel bliver den bare ved og ved med at vokse.

“Størrelsen på ordrene voksede også, og nu var det virkelig nogle store beløb, jeg måtte fakturere. Jeg tror egentligt ikke, det gik op for os, hvor bragende en succes vi stod med i hænderne. Vi knoklede jo bare løs i alle døgnets timer,” siger hun.

“Jeg husker, vi på et tidspunkt tillod os en skiferie til Sverige, men jeg var slet ikke til stede. Jeg stod bare der på løjpen og tænkte på alle de fakturaer, jeg skulle hjem og sende. Og så var jeg simpelthen så nervøs for at komme til at brække arme eller ben, for det havde jeg i hvert fald ikke tid til.”

Ærlighed betyder alt

I perioden fra 2000 og syv år frem vokser Pandora med eksplosiv kraft, og virksomhedens armbånd bliver en international bestseller. Om sætningen brager i vejret, men endnu er det kun få danske medier, der skriver om smykkeeventyret fra Rødovre.

“Vi gjorde nu heller ikke noget for at gøre opmærksom på vores succes. Vi havde bare travlt med at arbejde,” siger Winnie Liljeborg.

“Jeg gik meget op i, at vi var sådan nogle, man

kunne stole på. Vi holdt de aftaler, vi nu skulle, og hvis vi aftalte med en kunde, at vi ville sende ordren i dag, så blev den også sendt selvsamme dag. Den ærlighed var vigtig for os, men det betød også, at jeg arbejdede rigtig meget i de år. Hvad kalder man det? Positivt stress,” siger Winnie Liljeborg og griner.

Hvert eneste år fordobler virksomheden både omsætning, indtjening og antal medarbejdere, og Pandora bliver på få år så stor en virksomhed, at der må en ny professionel ledelse til.

“Per og jeg var gledet fra hinanden i de år, og vi var blevet skilt i 2006, men vi fortsatte vores samarbejde i Pandora. I 2007 ville Per så gerne trække sig fra driften, og jeg sagde, jeg ikke ville tage over som direktør. Derfor begyndte vi at se os om efter

en udefra, der kunne lede virksomheden. Jeg havde det sådan, at nu ville jeg også gerne selv til at nyde lidt af den frugt, vi havde samlet i kurven, så mit liv ikke kun handlede om Pandora.”

En god økonomi

Heldigvis står der i 2007 masser af ivrige, pengesterke bejlere klar i kulissen, og op mod fem forskellige kapitalfonde viser i løbet af efteråret interesse for at købe familiens smykkevirksomhed.

Det bliver danske Axcel, der fredag den 7. marts 2008 får grønt lys af Per Enevoldsen og Winnie Liljeborg til at overtage 60 pct. af den familieejede virksomhed. Prisen lander på lidt over 2 mia. kr.

Ved samme lejlighed bliver der gennemført et økonomisk generationsskifte i familien, hvor formuen bliver delt med 40 pct. til henholdsvis Winnie Liljeborg og Per Enevoldsen samt 20 pct. til sønnen Christian Enevoldsen.

“Med salget til Axcel fik vi en rigtig fin økonomi,” konstaterer Winnie Liljeborg, men tilføjer også, at hun måtte se en ekstra gang på kontoudtoget, da handlen gik igennem.

“Ja, for nu var der pludselig så mange nuller, og det var lidt svært at forstå. Det tog lige noget tid at fordøje,” siger hun.

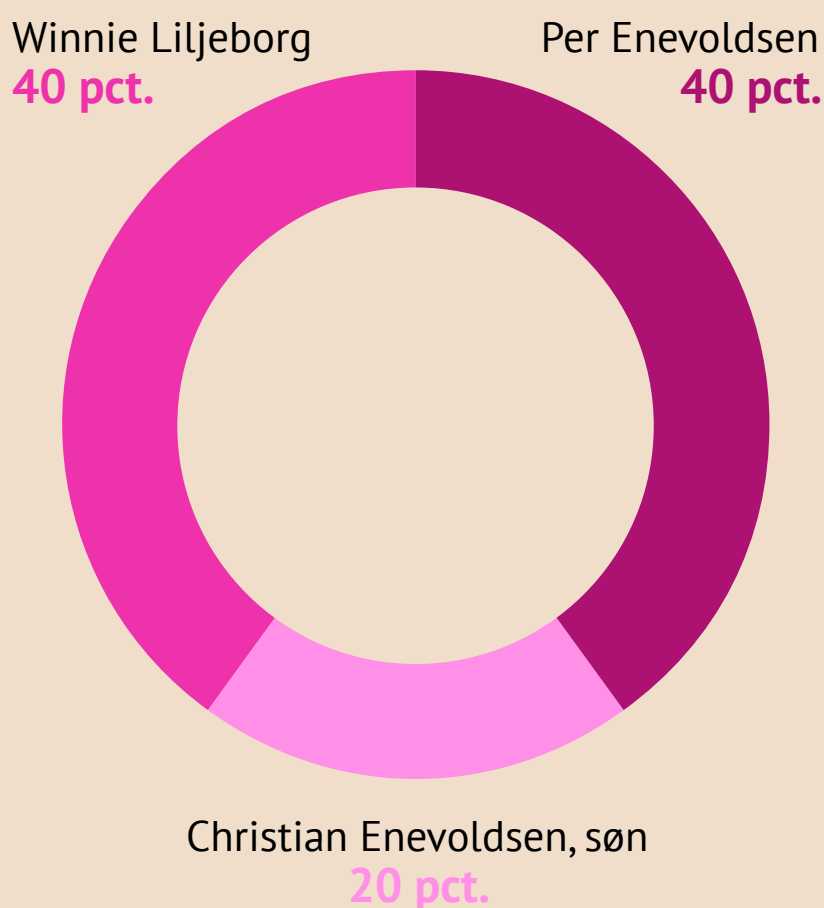
“Jeg gik heller ikke bare ud og brugte en masse penge, men jeg købte godt nok et hus i Frankrig året efter. Det sagde min revisor god for, og det hus har jeg stadig, selvom jeg ikke får brugt det nok.”

Så trods den nyvundne rigdom vender hverdagen hurtigt tilbage, for som Winnie Liljeborg siger, har hun “også et arbejde at passe.”

“Da vi solgte til Axcel, indgik vi den aftale, at både Per og jeg skulle blive i virksomheden i mindst to år, og det passede mig fint, for det gav mig tid til at tænke over min nye tilværelse. Husk på, jeg kun var 52 år og bestemt ikke klar til at blive pensionist.”

Læs kapitel to på borsen.dk næste torsdag og i Børsen lørdag 13. november

Fordeling af formuen efter salg

Kilde: Børsen Fakta, Bloomberg • Grafik: MHH

I 1999 lancerer Pandora et armbånd med små vedhæng – såkaldte charms – i ædelmetal og ægte sten, og armbåndet sælger nærmest sig selv, husker Winnie Liljeborg. “Ordrene vältede ind, og jeg kunne næsten ikke følge med,” husker Winnie Liljeborg.

